

28

друм. След това пристъпи към непознатия, коленичи, разпечи ръце:

- Ето ме, братко. Аз искам да стана истински християнин.

Още по-развълнувано зашушна тълпата. Карл Викман, най-личния момък от селото, еднички^{тук} син на заможни родители, се откъсваше от рода си и света, за да поеме тежкия кръст на христовите апостоли. Ако баща му и майка му се научеха...

Францисканецът подаде посоха си на новопосветения брат.

- Ето. Това имам сега, това мога да ти дам. Добре дошъл в орден на христовите братя, млади момко... - след това той се обърна към двете кралски дъщери - Бог да ви дарува мир... Аз ~~я~~^{нак} ще мина от тук. Но недейте ме кави между гостите си. Ние не сме тръгнали за тържествата на света. Друг дълг ни зове. Простете, че не мога да приема поканата.

Стражите нетърпеливо правеха знаци, че шествието на гостите наближава замъка. Анна запита със жадна тревога, ~~не~~^{не}обикновено благите ѝ очи заблестяха.

- Кой е основал ордена на кларисите?

- Сестра Клара.

- А коя е тя?

- В грешния свят Клара бе дъщеря на най-богатия благородник на Асизи - Фавроне ди Бернардино. Ала нежната ѝ душа предпочете службата Богу пред измамите на човешката суета. На около седемнадесет годишна възраст, мадонна Клара напусна бащиния си дом и се обяви за последователка на брата Франциск. Какво не сториха близките ѝ, за да я върнат от тоя път. Не помогна нищо. Нито заплахи, нито молби, нито насилие. След две недели, в манастиря я настигна и по-молката ѝ сестра, петнадесет годишната Агнеса. Отново близките им обсадиха манастиря, и отвлякоха насила девойката. Но тогава стана чудо. Ръката на месир Моналдо, брат на майката^{та} им, се вцепени в мига, когато поиска да удари Агнеса. А тялото на принадлежното мо-